

Sygn. akt IV U 1611/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania R. K.

od pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 października 2014 roku nr (...) - (...)

w sprawie R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wyrównanie wypłaty emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1611/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 lutego 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. pismem z dnia 14.10.2014 r. odmówił R. K. wypłaty zawieszanej emerytury w okresie od 08.12.2013 r. do 31.12.2013 r. z powodu kontynuacji zatrudnienia, a od dnia 01.01.2014 r. do 30.06.2014 r. z powodu nie dostarczenia dokumentu potwierdzającego zakończenie zatrudnienia.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się R. K. wnosząc odwołanie do Sądu Okręgowego w Tarnowie, w którym domagał się wypłaty zawieszanej emerytury za okres od 01.01.2014 r. do 30.06.2014 r., ponieważ w lipcu 2014 r. dostarczył organowi rentowemu dokument potwierdzający ustanie zatrudnienia. Jego zdaniem zawieszenia prawa do emerytury nie stosuje się do osób, które jak on osiągnęły wiek emerytalny.

W pisemnej odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. urodził się w dniu (...). W dniu 10.10.2013 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę. Organ rentowy decyzją z dnia 08.01.2014 r. przyznał odwołującemu prawo do emerytury, ale zawiesił jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Do decyzji organ rentowy dołączył informację o warunkach między innymi podjęcia wypłaty emerytury. Kolejnymi decyzjami z dnia 12.03.2014 r. i 20.06.2014 r. organ rentowy przeliczał

wysokość emerytury. W każdej z tych decyzji była informacja wskazująca na konieczność dostarczenia dokumentu potwierdzającego ustanie dotychczasowego stosunku pracy w celu podjęcia wypłaty emerytury.

Dowód: decyzja ZUS z dnia 08.01.2014 r. –k. 128-129 ar czII,

decyzja ZUS z dnia 12.03.2014 r. –k. 139-140 ar czII,

decyzja z dnia 20.06.2014 r. –k. 166-167 ar czII,

W dniu 22.07.2014 r. wpłynęło do organu rentowego pismo odwołujące potwierdzające ustanie zatrudnienia z dniem 31.12.2013 r. Decyzją z dnia 30.07.2014 r. organ rentowy podjął wypłatę R. K. emerytury od dnia 01.07.2014 r.

Dowód: decyzja ZUS z dnia 30.07.2014 r. –k. 188-189 ar czII,

wniosek z dnia 17.07.2014 r. z załącznikami –k. 172- ar czII.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie od pisma z dnia 14.10.2014 r. nie zasługuje na uwzględnienie. Pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14.10.2014 r. spełnia niezbędne warunki aby uznać je za decyzję administracyjną (por. wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22.07.2014 r. II GSK 1683/14 nr LEX 1492995) i dlatego przysługiwało od niego prawo wniesienia odwołania do sądu.

Stosownie do treści art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2009.153.1227 j.t. ze zm.) w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

Zgodnie z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obowiązującym od dnia 01.01.2011 r. prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12 uznał, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. (OTK-A 2012/10/121, Dz.U.2012/1285). Dotyczy to jednak tylko tych emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od dnia 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r., kiedy to ustawodawca nie stawiał żadnych przeszkód przed nieograniczonym i w pełnej wysokości łącznym pobieraniem dwóch świadczeń z pracy i z ubezpieczeń społecznych. Orzeczenie TK nie wywiera żadnych skutków prawnych co do pozostawania art. 103a w obrocie prawnym w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury zarówno od dnia jego wejścia w życie (1 stycznia 2011 r.), jak i przed dniem 8 stycznia 2009 r., tj. wtedy, gdy prawo ubezpieczeń społecznych (art. 103 ust. 2a) przewidywało rozwiązanie stosunku pracy w celu realizacji prawa do emerytury (zob. wyrok SN z dnia 23 października 2013 r., I UK 122/13, LEX nr 1402594 oraz wyroki SA: w Białymstoku z dnia 16

października 2013 r., III AUa 436/13, LEX nr 1378621; w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2013 r., III AUa 974/12, LEX nr 1316284 i w Ł. z dnia 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786).

Odwołujący domagał się wypłaty emerytury zawieszanej w okresie od 01.01.2014 do 30.06.2014 r. wskazując, że skoro w tym okresie nie kontynuował zatrudnienia to świadczenie winno mu zostać za ten okres wypłacone. Jednocześnie odwołujący potwierdził że dopiero w lipcu 2014 r. przedłożył w organie rentowym dokument potwierdzający ustanie dotychczasowego zatrudnienia. Jego zdaniem organ rentowy powinien wypłacić mu zaległe świadczenia od momentu ustania zatrudniania, a nie od daty dostarczenia wspomnianego dokumentu. W ocenie Sądu odwołujący nie ma racji. Organ rentowy pouczył odwołującego w decyzji z dnia 08.01.2014 r. o warunkach podjęcia wypłaty emerytury zawieszanej z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia i wskazał że dla podjęcia wypłaty emerytury konieczne jest przedłożenie dokumentu potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Informację tę ponawiał w decyzji z dnia 12.02.2014 r. i z dnia 20.06.2014 r. Odwołujący wprawdzie z dniem 31.12.2013 r. zaprzestał świadczenia pracy, ale dokument potwierdzający tą okoliczność przedłożył w organie rentowym dopiero w lipcu 2014 r. Organ rentowy prawidłowo podjął wypłatę zawieszanej emerytury od pierwszego dnia miesiąca w którym odwołujący przedłożył zaświadczenie o ustaniu zatrudnienia tj. od 01.07.2014 r. Odwołujący z uwagi na obowiązywanie od dnia 01.01.2011 r. art. 103a powołanej ustawy nie spełniał warunków do wypłaty świadczenia emerytalnego z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u pracodawcy u którego pracował przed przyznaniem prawa do emerytury bez rozwiązania stosunku pracy. Natomiast po rozwiązaniu stosunku pracy nadal brak było podstaw do podjęcia wypłaty świadczenia z uwagi na niedostarczenie przez odwołującego dokumentu potwierdzającego ustanie stosunku pracy. Z tych względów w ocenie Sądu odwołujący nie ma prawa do wypłaty zawieszanej emerytury za okres od 01.01.2014 r. do 30.06.2014 r.

W świetle naprowadzonych okoliczności zaskarżone pismo z dnia 14.10.2014 r. jest zgodne z prawem, a zarzuty odwołującego nie znajdują oparcia z przepisach prawa i nie mogły skutecznie go podważyć dlatego odwołanie R. K. podlega oddaleniu na podstawie powołanych przepisów i na podstawie art. art. 477¹⁴§1 k.p.c.